

zákonem odůvodněn, a nebylo tvrzeno, že by jej strany byly smluvily. Ostatně pro otázku, zda má být spor přerušen podle vládního nařízení čis. 173 sb. z. a n. z r. 1921, je rozhodna doba vzniku každé jednotlivé kontokorentní pohledávky, z kteréž zásady vycházelo i zrušující usnesení Nejvyššího soudu.

Čís. 2394.

Ustanovení Šu 24 (1) vyrovn. řádu vztahuje se též na příslušenství pohledávek, požívajících přednostního práva.

(Rozh. ze dne 20. března 1923, R I 262/23.)

Usnesením vyrovnacího soudu ze dne 17. srpna 1922 bylo o jmění dlužníka zahájeno vyrovnací řízení. Žalobou, podanou dne 1. září 1922 na okresním soudě, uplatňovali vymáhající věřitelé proti dlužníku mzdové pohledávky. Rozsudkem ze 14. září 1922 byla dlužnice právoplatně odsouzena zaplatiti mzdy a útraty sporu. K vydobytí útrat sporu zažádali vymáhající věřitelé 30. listopadu 1922, kdy řízení vyrovnací nebylo ještě skončeno, u okresního soudu za povolení exekuce na dlužníkovy movitosti. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle Šu 10 vyr. ř. nelze po zahájení vyrovnacího řízení pro pohledávku proti dlužníku na jeho věcech nabýti soudcovského práva zástavního ani práva na uspokojení. Pohledávky přednostní nejsou dotčeny zahájením vyrovnávacího řízení. Dle Šu 23 čis. 3 požívají práva přednostního pouze pohledávky zaměstnancu dlužníkových z platu služebních za poslední rok před zahájením řízení, jakož i nároky těchto osob pro předčasné zrušení služebního poměru, dle Šu 24 jest však přednostním pohledávkám postaveno na roveň pouze takové příslušenství, jež vzniklo až do zahájení vyrovnávacího řízení. Příslušenství později vzniklému nepřísluší toto pořadí a tudíž ani přednostní právo, nýbrž dlužno je posuzováti dle Šu 10 vyr. ř. jako ostatní pohledávky proti dlužníkovi.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Právní názor dovolací stížnosti, že se ustanovení Šu 24 vyr. ř. na pohledávky, požívající přednostního práva, nevztahuje, není udržitelným. Š 24 vyr. ř. obsahuje ohledně příslušenství a pohledávek náhradních ustanovení, jako Š 54 konk. ř. a nečiní rozdílu mezi pohledávkami požívajícími přednostního práva (Š 23 vyr. ř.) a pohledávkami jiných věřitelů, které by v úpadku náležely do třetí třídy, právě tak, jako Š 54 konk. ř. nečiní rozdílu mezi pohledávkami určitého pořadí, zejména mezi pohledávkami první a druhé třídy, jež jsou totožny s pohledávkami, uvedenými pod číslem 2 až 5 v Šu 23 vyr. ř., a pohledávkami třetí třídy. Z toho plyne, že, i když pohledávky požívající přednostního práva dle Šu 10 čis. 4 vyr. ř., nejsou dotčeny vyrovnávacím řízením a věřitelé takových pohledávek musí býti dle Šu 46 čis. 2 vyr. ř. úplně uspokoi-

jeni, tyto výhody hlavního nároku neplatí pro příslušenství takovýchto pohledávek, vzniklo-li teprve po zavedení vyrovnávacího řízení, při čemž se podotýká, že toto příslušenství dle Šu 27 vyr. ř. vůbec nemůže býti uplatňováno ve vyrovnávacím řízení, jde-li o úroky nebo náklady vzniklé jednotlivým věřitelům z jejich účasti v řízení. Nebylo proto dovolací stížnosti vyhověti a odkazují se stěžovatelé jinak na správné odůvodnění napadeného rekursního rozhodnutí.

Čís. 2395.

Zákon ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n., o ochraně nájemců.

Do usnesení rekursního soudu o svolení k výpovědi jest opravný prostředek vyloučen.

(Rozh. ze dne 20. března 1923, R I 268/23.)

Do usnesení rekursního soudu v řízení o svolení k výpovědi byla dovolací stížnost s o u d e m p r v é s t o l i c e odmítnuta. R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil a N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, bylo vydáno v řízení nesporném, a sluší proto oprávněnost dovolací stížnosti posuzovati podle Šu 16 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854. čís. 208 ř. zák. Stěžovatelé netvrdí s i c e v ý s l o v n ě, že rekursní soud svým usnesením zřejmě porušil zákon, ale z obsahu stížnosti dovolací vyplývá, že výtku tu uplatniti chtějí tvrdíce, že dle předpisu Šu 4 (5) zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n., jest dovolací stížnost do usnesení sborového soudu první stolice jako soudu rekursního přípustna, a že odmítnutí její soudem prvním, pokud se týče usnesení rekursního soudu je potvrzující, se nesrovnává se zákonem, jenž, kdyby byl chtěl v případě Šu 4 zákona vyloučiti dovolací stížnost, byl by právě tak, jak to učinil v Šu 24 téhož zákona, užil v Šu 4 zákona výrazu »další« místo »jiný« opravný prostředek jest vyloučen. Dovolací stížnost není odůvodněna. Předpis Šu 4 (5) byl do zákona čís. 130/22 sb. z. a n. doslovně převzat ze zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. a nejvyšší soud v celé řadě rozhodnutí dal výraz svému přesvědčení, že rčení »jiný«, jehož užito v Šu 4 poslední odstavec zákona posléze citovaného, znamená tolik jako »další«. Vykládá-li dovolací stížnost výraz »jiný« v ten rozum, že měl tím býti vyloučen souběžný opravný prostředek, tedy že měl tím býti vyznačen určitý d r u h opravného prostředku, přehlíží, že o návrhu na svolení k výpovědi se jedná a rozhoduje v řízení nesporném, že v tomto (nesporném) řízení se dopouští proti rozhodnutím rekursního soudu j e n opravný prostředek dovolacího rekursu (§§ 14—18 nesp. říz.), nikoli tedy »rozklad«, že tudíž vytčení této samozřejmosti v Šu 4 (5) zákona čís. 130/22 sb. z. a n. právě tak jako v Šu 4 (poslední odstavec) zákona čís. 275/20